

Предраг Брајовић

ПУТ ЗА ЦАРИГРАД

Застани, Цариграде, на трен;
у слоге књиге повлаче се твоје војске
и равницом града спушта се тишина...
Јер сагореле су лојане свеће, владари на капије избегли.
А кроз царске двери туђ корак запева.

Гасну и бакље на улицама Рима.
За остареле легије што напуштају град
обале Тибра чуваће заветне дарове.
Потрошени су дани, пси уморни од лова.
Већ ознојени возачи траже нове логоре.
Коњске сапи сијају кристалима соли
док шкрипе точкови тешких кола. На логору,
као цакови влажног песка, падају товари у тврду земљу.

У вици зидара израстају катедрале старог Париза.
А врхови београдских кула о тоцило се неба оштре.
Гори Лондон у великим пожарима деветнаестог века,
чују се сирене у престоном граду Немачке:
дворишне капије остале су закључане, кључеви поиспадали.
У даљини, на истоку, изгревала су два сунца...
И чуо сам вихор ветрова који ће ми припасти.

У подножју спремало се невреме.
Није било црних облака, само је ваздух био зрео.

Падале су кише, трава је нарасла у јесен, а потом се камен
мрвио од зимских мразева. Када су дошли снегови
брали смо ледено грожђе са лоза.
У бачвама је врило, све док неко не рече — „Доста!”

У пролеће, прошаптах, испићу све сенке угашеног вина.
И твоју тамну младост, Цариграде.

ЗЕМЉА

Ово су моја брда:
кесом их дуката купио.

Ово су моје реке:
сребро по њима просуо.

Па дођох да верне наградим.
Са слугама ко злато покорним.

Па дођох да верне наградим,
С чопором трошних вукова.

Пси су ми давни помрли.
Отад сам туђе повео.

*

Кад бацих дукате
куће ми никоше.

Из блата двориште израсло.

Кад бацих дукате
нов двор се расани.

Из шума се зидови спустили.

По собама багрем шушти
ко невестина хаљина.

А таму злато разгони.

*

Умих се шапатам слушкиња:
на кућом лавеж замукну.

Легох у вучју постељу:
невесту су ми довели.

И грлим полеглу косу.
И грлим хладне чељусти.

Језици руку ми милују.

*

То себри певају, честити.
Док граде твоје друмове.

То штенад прерасла цвокоће.
Подаје им своје милости.

На добошу кожа је њихова,
у бич им се гласови заплели.

Те коња заиграј, честити.

Да жеђ им страхом појимо.

*

Господару, опусте земља.
Путници с ветром причају.

Господару, самују друмови.
У воћњаку сва берба иструли.

А коњи већ су нам уморни.
Жвале им губице изјеле.

Боље да кући се вратимо.

*

Руши се царство, честити.
Реке су црвене одбегле.

Вукови су се расклали.
Твоја је војска крвава.

На небу гаврани цветају,
себри у челик израсли.

А дом ти ватра походи.

А дом ти земља призива.

*

Ово су моја брда:
кесом их дуката купио.

Ово су моје реке:
сребро по њима просуо.

Воду ми река однела,
злато у земљу утекло.

Туђе сам псе водио.

Туђини ћу их вратити.